

ТВОРЧА МАЙСТЕРНЯ РОДИНИ МАРЧУКІВ

Талановитого й креативного люду в нашій краї немало. Й голосисті, наче соловейки, й закохані в ділу слова, й майстри народних ремесел. Не рідна поліська родина може похвалитись цілою плеядою митців. Отак і на кухченській землі наснагу до життя у творчості черпає дружня, талановита сім'я Марчуків.

Комусь доля в сповиточок кладе красу, комусь – статків нанизує коралі, а Любові Василівни дар Божий піднесла – у звичайному бачити незвичайне, творити мистецькі шедеври з повсякденності. У руки поклала справжній художній хист.

- То батькові моєму талант такий небеса судили, - розповідає майстриня. – Які картини вийшли з-під його пензля! Мав руки золоті, а ще вмів на світ по-особливому дивитись. Навіть, якщо брав до рук шматок дерева – то й з нього за певний час виходив мистецький витвір. Від нього вже хист мені у спадок перейшов, дітям моїм передався й онукам також.

У спільному творчому доробку родини Марчуків – художні картини, вироби з дерева, бісеру, атласної стрічки, квілінгу та всілякого природнього матеріалу. Статуетки, шкатулки, витинанки, казкові композиції. Хіба можливо перерахувати всі роботи, що їх створили руки Любові Василівни, її сина Руслана, доньки Наталії, онуків Богдани та Іванни? А ще ж, скільки за ці роки майстри виховали умілих учнів!

- П'ять років поспіль Руслан Іванович керував гуртком технічного моделювання при Радовельській початковій школі, - розповідає Любов Василівна.

- Він був його ідейним натхненником і організатором. Потяг до творчості син мав з дитинства. Закінчив училище різьби по дереву та образотворчий факультет Харківського педагогічного університету. Його наснага й художня фантазія запалювала й вихованців гуртка. Жодна шкільна, сільська, районна, обласна виставка дитячої

творчості не проходила без участі гуртківців. Двічі вони ставали призерами всеукраїнських конкурсів. А їх переможниця Богдана Марчук у подарунок отримала путівку до знаменитого "Артеку". Уже другий рік цей гурток тепер веду я. Й так само, ми вже отримали чимало грамот та дипломів різних рівнів за свої роботи. Життя моє вже так склалось, що творчість стала

його основою. Вона тепер для мене все. Жінка, котра вдовує уже сімнадцятий рік і бавить у своїх стінах печаль самотності, мусить хоч в чомусь шукати собі розраду, - зізнається Любов Василівна. - Допізна, а часом і ніч навиліт, можу сидіти за роботою. В ній і радість маю, і наснагу. Донька від мене далеко. Наталя досить успішний дизайнер в одному з одеських рекламних агенств. Ще з дитинства вона мала художній хист. Особливо доньці вдавались ікони. До речі, ми сім'єю писали ікони для Кухтиськівської та Кухченської церков. Попри те, що відстань від Одеси до Кухча таки чимала, Наталя весь час чимось підохочує нашу творчість. У сімейному доробку чимало витворів з морських ракушок. Цей матеріал нам саме Наталя постачає. Та для справжнього художника проблем з матеріалом бути не може. Кожна гілочка, пір'їнка чи намистинка можуть надихнути на творчість. Достатньо лиш включити свою фантазію, і навіть із найбуденнішого матеріалу може народитись справжній мистецький витвір. До того ж, тепер стільки необхідної літератури є, безліч цікавої інформації стосовно модних технологій, тенденцій можна підчерпнути й в Інтернеті. Тож у планах – серія робіт зі старих газет та соломки.

Цікавлюсь у пані Люби, де вона набувала собі фахової майстерності.

- Закінчила дошкільне відділення педінституту, а ще курси крою і шиття, - одказує майстриня. – Чимало років працювала звичайною піонервожатою при Кухченській школі. Нині ось передаю своє вміння творчій радовельській дітворі. Благо, у нас для цього є тепер не лише просторий кабінет й достатнього підручних засобів та матеріалів. Головне – діти тягнуться до творчості.

Подумалось, благо й те, що творча майстерня родини Марчуків розчахнула двері в світ мистецтва не лише власним дітям і онукам, а й всім тим, у кого горить в душі іскра таланту.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

Любов Василівна зі своїми гуртківцями

